

[Pürschel.]

Kravet, saadan som det var sat i et foreløbigt Ændringsforslag: at de paagældende skulde være mødt 10 Gange i Løbet af 3 Aar, vilde ogsaa den femte glide ud; han har mødt 9 Gange. Den sjette har mødt 14 Gange; 2 har overhovedet ikke mødt, 1 har mødt 1 Gang, og 1 har mødt 2 Gange. Dette til Belysning af det Krav, som man bygger paa den Betragtning, at de paagældende, derved at de ikke har Landsretssagførertitelen, afskæres fra noget meget vigtigt: Procedure. I saa Henseende er disse Tal ganske overordentlig interessante og talende; og jeg beder ærede Medlemmer, der agter at stemme for Ændringsforslaget, om vel at mærke sig disse Tal og derved at faa Følelsen af, at de her øver en Retfærdighedshandling, styrket, saaledes som det altid er rart at have det, ikke mindst lige kort før Jul.

Saa taler man om, at der ved den nugældende Ordning er paaført Underretssagførerstanden et Tab. Altsaa, man taler om Underretssagførerstanden. Er det nu Underretssagførerstanden, det drejer sig om her? Nej, aldeles ikke. Dette Andragende er urigtigt paa dette Punkt, det er ikke Underretssagførerstanden, der paaføres et Tab, nej, det er en Kreds indenfor Underretssagførerstanden, en stedse aftagende Kreds; det er beati possidentes, det er de lykkelige Besiddere af en Ret, som her identificerer sig med hele Standen. Man behøver kun at læse videre i Andragendet for at se, at dette er rigtigt — det, jeg siger, ikke det, der staar i Andragendet.

Saa fremhæver man,

„at de *Underretssagførere*, der havde Bestalling før Retsplejelovens Ikrafttræden, *alle* har 1ste Karakter til deres juridiske Eksamen“.

Ja, det gælder overhovedet alle de Underretssagførere, der er examinati juris. Og man siger videre,

„at der ingen væsentlig Forskel er paa *samtlig*e Sagføreres juridiske Uddannelse til det praktiske Retsliv“.

Ja, det tror jeg kan henstaa som tvivlsomt, det er i hvert Tilfælde ikke Lovens Synspunkt. Og man siger,

„at det saavel for Befolkningen som for Sagførere er af afgørende Betydning straks at kunne afgøre, hvilken Beføjelse vedkommende Sagfører har“.

Ja, det har selvfølgelig sin store Interesse at afgøre, hvilken Beføjelse han har, men det har ogsaa sin Interesse at kunne afgøre, hvilken Uddannelse han har, og det

er det, som Loven lægger Vægt paa. I det Andragende, som er kommet i Aar, henviser man til dette, og man siger, at det, der skete, var en logisk nødvendig Følge — det skal jeg senere vende tilbage til —, det var det efter min Mening *ikke*. Man siger: det, vi ønsker, er en selvfølgelig Ting, en Videreførelse af det af Lovgivningsmagten fastslaaede Retfærdighedskrav. Nej, det er det ikke, thi Lovgivningsmagten har i sin Tid taget Reservation overfor dette Punkt. Endelig siger man:

„Det er *ikke* et Spørgsmaal om *vor Kvalifikation*, thi den har Loven godkendt.“

Dette er heller ikke helt rigtigt, Loven har ikke godkendt de Herrers Kvalifikation til at kalde sig Landsretssagførere. Loven har givet dem Adgang til at procedere for Landsretten, men dette er ikke det samme som at have Ret til at kalde sig Landsretssagfører. Det er ogsaa et Spørgsmaal, jeg senere skal vende tilbage til. Dernæst udtaler man, at der er opstaaet en Række nye Klasser af Underretssagførere — det skal jeg senere komme til — og siger, at

„ingen af disse kan møde for Landsretterne, saaledes som Loven hjemler os Adgang til. — Ikke desto mindre maa vi med disse dele den almindelige Betegnelse „Sagførere“ eller „Underretssagførere“ og bliver derved stillet i *en Slags Modsætning* til dem, som i øvrigt har *ganske samme Møderet* som vi, nemlig de, som efter 1919 har erhvervet Bestalling som „Landsretssagførere“, eller som før 1919 havde erhvervet Betegnelsen „Overretssagførere““.

Ja, er det ikke forfærdeligt at tænke sig, at en Mand, der er Underretssagfører, og som var det før 1919 og som et Billighedskrav den Gang har faaet Lov at møde for Landsretten, at han skal finde sig i at kaldes Underretssagfører ligesom de Folk, der ogsaa er Underretssagførere og ikke maa møde for Landsretten. Enhver maa jo oprøres over, at saadanne Tilstande kan findes i et Retsamfund, det er klart, det er saa umiddelbart indlysende!

Man begynder altsaa med at optræde paa hele Standens Vegne, og saa kommer man frem med et Ændringsforslag, som bjærger ikke hele Kredsen, men en Del af den, og saa siger man: Nu vel, 260 Mand over Bord, enfin, vi andre sejler videre, vi søger at bjærge vort. Det er nu ikke, fordi jeg vil rette nogen Kritik mod dette, her maa Folk gøre, som de vil, men jeg synes blot, at naar man stiller det frem netop som et ideelt Krav om Retfærdighed og